

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 688/06
27.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријата унутрашњих послова Шабац, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. 125/05 од 10.01.2006. године, у седници одржаној 27.09.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Окружног суда у Шапцу Гж.125/05 од 10.01.2006. године и пресуда Општинског суда у Шапцу П.5326/02 од 22.12.2004. године, па се УСВАЈА тужбени захтев АА и ПОНИШТАВА решење туженог Министарства унутрашњих послова РС, Секретаријата унутрашњих послова Шабац, под бројем 116-58 од 14.05.1999. године, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа, па се тужени обавезује да тужиоца врати на радно место које одговара степену и врсти његове стручне спреме, у року од осам дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Шапцу П.5326/02 од 22.12.2004. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се као незаконито поништи решење туженог од 14.05.1999. године, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место које одговара степену и врсти његове стручне спреме (став први изреке), те је одлучено да свака странка сноси своје трошкове (став други изреке).

Пресудом Окружног суда у Шапцу Гж.125/05 од 10.01.2006. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.386. Закона о парничном поступку ("Сл.лист СФРЈ" бр.4/77 ... "Сл.лист СРЈ" бр.3/02), који се примењује на основу чл.491. став 4. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.125/04), те је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 354. став 2. тач.11. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био запослен код туженог на радном месту саобраћајног полицајца. Дана 18.11.1998. године, командир станице саобраћајне полиције туженог је против тужиоца поднео дисциплинску пријаву због основане сумње да је починио тежу повреду радне обавезе, јер се 02.11.1998. године у периоду коришћења боловања, налазио на граничном прелазу у ВВ, ради преласка у Републику Српску. Истога дана, 18.11.1998. године, надлежни орган тужене је покренуо дисциплински поступак против тужиоца, а донето је и решење о удаљењу тужиоца са посла до коначне одлуке дисциплинског суда. По окончању дисциплинског поступка, донето је решење 14.05.1999. године, којим је тужилац оглашен кривим и изречена му је мера престанка радног односа, јер је утврђено да је учинио радњу која му је стављена на терет (злоупотреба права одсуствовања у време болести), а која представља повреду радне обавезе из чл.59. став 1. тач.4. и 14. Закона о радним односима у државним органима РС и чл.50. став 1. тач.7. Закона о унутрашњим пословима РС. Против овог решења, тужилац је изјавио жалбу, која је пресудом Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова РС од 23.07.1999. године одбијена као неоснована, а првостепено решење потврђено.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су погрешно применили материјално право налазећи да је оспорена одлука донета у оквиру рока за вођење дисциплинског поступка, односно да је приговор застарелости неоснован.

Међутим, у конкретној правној ствари, дисциплинска мера је изречена после наступања застарелости вођења дисциплинског поступка по одредби чл.59. став 3. Закона о основама радних односа.

Наиме, Савезни уставни суд је одлуком I У.11/99 од 16.05.2000. године, утврдио да одредба чл.55. став 2.

Закона о унутрашњим пословима, није у сагласности са Законом о основама радних односа. Ова одлука објављена је у Службеном листу СРЈ пре правноснажности одлуке о изрицању дисциплинске мере престанка радног односа тужиоцу.

Према чл.80. Закона о Савезном уставном суду, Републички закон за који је утврђено да је несагласан са Савезним законом, не може бити примењен на однос настао пре објављивања одлуке Суда, ако до тога дана није правноснажно решен. Ако је до тога дана правноснажно решен, однос дефинитивно остаје уређен прописом који је пре објављивања одлуке Суда био на снази. Будући да је објављивање одлуке Савезног уставног суда уследило пре правноснажности изречене дисциплинске мере, она делује и на однос настао изрицањем те мере.

Према чл.2. Закона о основама радних односа, одредбе овога закона уређују и радне односе који се успостављају са државом. Отуда сви републички прописи, дакле и они из матичног и они из посебних закона, морају бити усклађени са основама из радних односа. Како одредба чл.80. став 1. Закона о Савезном уставном суду, намеће обавезу примене чл.59. Закона о основама радних односа на све случајеве који нису правноснажно окончани до објављивања одлуке Уставног суда, у ревизији се основано истиче да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, заснивајући своју одлуку на посебном пропису Републичког закона - Закона о унутрашњим пословима (и то чл.55. став 2.), који је био на снази у време изрицања мере.

Одредбом чл.59. став 3. Закона о основама радних односа, прописано је да вођење дисциплинског поступка застарева протеком три месеца од дана покретања поступка за утврђивање повреде радне обавезе, односно протеком шест месеци од дана када је повреда учињена.

У конкретном случају утврђено је да чл.55. став 2. Закона о унутрашњим пословима није у сагласности са Законом о основама радних односа, па се спорна одредба Закона о унутрашњим пословима (о привилегованом року за вођење дисциплинског поступка, од једне године) не може применити на однос који је неспорно настао пре дана објављивања одлуке суда, јер тај однос до момента доношења другостепене одлуке у судском поступку није правноснажно решен.

С обзиром да је дисциплински поступак против тужиоца покренут 18.11.1998. године, а окончан 23.07.1999. године (после шест месеци од дана учињене повреде - повреда учињена 02.11.1998. године) то је наступила застарелост вођења дисциплинског поступка у смислу чл.59. став 3. Закона о основама радних односа.

Правноснажност дисциплинске одлуке наступа правноснажношћу судске одлуке у другом степену, ако је затражена судска заштита у радном спору. Управо у овом случају правноснажност је наступила окончањем поступка у другом степену.

На основу одредбе чл.395. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг